

عنوان مقاله:

احکام رشوه حکمی و غیر حکمی در فقه امامیه

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی فقه و حقوق، وکالت و علوم اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محمد رضا نورمحمدی نجف آبادی - دانشیار دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد

ایران سلیمانی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردبیل

خلاصه مقاله:

رشوه برای باطل ساختن حق یا ثابت کردن باطل داده می شود. از عوامل گرایش به آن ایمان ضعیف، سودجویی و منفعت طلبی، مشکلات اقتصادی، موانع اداری، جهل، عدم آگاهی به پیامدهای دنیوی و اخروی، عدم نظارت اداری بر مدیران و کارمندان، عدم پیگیری کامل شکایات ارباب رجوع و عدم نظارت کافی از سوی قوه قضاییه، رشوه دهنده ها و.. می توان نام برد. در عرف فقها غالباً مصداق بارز رشوه را در قضاوت و حکم قاضی دانسته اند، چنانچه فقهاء گفته اند الرشء حرام سواء حکم لباذله او علیه بحق او باطل در این تعریف با توجه به آنچه به ذهن متبادر می شود، رشوه منحرف به امر قضاوت و داوری است. با این وجود در جهان امروزی تعمیم رشوه به باب غیرقضا و کلیه روابط اداری جاری در نظامات مملکتی منعی ندارد. در کلیه نظامهای حقوقی نیز، رشوه اختصاص به مالی که به قاضی می دهند نیافته است. این مقاله با هدف تبیین احکام رشوه حکمی و غیر حکمی در فقه امامیه به این نتیجه دست یافت که امروزه به لحاظ نیاز جامعه حرمت رشوه را باید به صورت عام در آورد.

کلمات کلیدی:

رشوه حکمی، رشوه غیرحکمی، فقه امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/855485>

